

[Ole Bjørn Kraft.]

tive folkeparti gerne vil medarbejde ved gennemførelsen af denne nødvendige reform; vi håber, at man under arbejdet også vil tage hensyn til de synspunkter, vi har fremsat både tidligere og nu, således at bred enighed kan opnås om denne meget vigtige lovgivning.

Helge Larsen: Det er ofte blevet sagt, at lovgivningen altid er bag efter udviklingen. Jeg skal ikke kunne afgøre, om det er en almindeligt gældende regel, men ingen vil i hvert fald kunne hævde, at den nyordning af udenrigstjenesten, vi her har til behandling, kommer for tidligt. Jeg fremfører det ikke som kritik, men som baggrund for en påskønnelse af, at det med visse mindre ændringer af tjenesten siden 1945 er lykkedes at klare de mange nye opgaver så godt, som det er sket, og som udtryk for beredvillighed til medvirken til en hurtig gennemførelse af nyordningen.

Vi har som grundlag for vore drøftelser i dag et udførligt materiale, der er tilvejebragt gennem kommissionsbehandlingen af udenrigstjenestens forhold, og også jeg vil gerne fremhæve det værdifulde i, at betænkningen fra kommissionen på de allerfleste og de vigtigste punkter er enstemmig. Naturligvis er det særlig værdifuldt, at erhvervenes repræsentanter i et og alt har tilsluttet sig betænkningens synspunkter og forslag.

På baggrund af den udvikling, der finder sted i disse år, må nyordningen naturligvis først og fremmest betyde en udvidelse af udenrigstjenestens udetjeneste. Tidligere koloniorådernes opnåelse af selvstændighed har betydet dannelsen af mange nye stater i Asien og Afrika, og flere vil følge efter. Latinamerikas voksende betydning for verdensøkonomien og Danmarks stigende samhandel med de latinamerikanske stater, ekspansionen i disse år i dansk erhvervsliv, der ofte søger afsætning på nye markeder, ønsket om en spredning af dansk eksport for at gøre den mindre sårbar, end når den er knyttet til få markeder — alt dette må naturligvis tilsige os at udbygge udenrigstjenesten og da naturligvis specielt i Asien, Afrika og Latinamerika.

Af samme grund er det også rigtigt at lægge så stor vægt på udsendelsen af han-

dels-, industri-, presse- og informationskyndige specialmedarbejdere, som lovslaget gør. Som helhed skal disse specialmedarbejdere jo sættes ind, hvor dansk erhvervsliv allerede har vundet indpas, for at hjælpe erhvervene med at udbygge det vundne. De skal altså som hidtil følge handelen eller følge efter, når der først er vundet en vis position. Den metode har erfaringsmæssigt givet gode resultater, så der er ikke grund til at bryde med den. Men jeg vil dog gerne også fremhæve som noget værdifuldt, at man vil lade nogle få af disse erhvervskyndige specialmedarbejdere forsøge sig som pionerer i helt nye områder; det kan meget vel tænkes at give resultater af værdi for dansk eksport og dansk erhvervsliv.

Det er imidlertid tvivlsomt, om den udbygning af udenrigstjenesten, der her foreslås i de nye staters verdensdele, er tilstrækkelig set bare på lidt længere sigt. Der er endnu i Afrika områder, som er på vej mod selvstændighed, og vi kan regne med endnu flere stater i de kommende år og dermed yderligere øgede opgaver, som vi naturligvis må løse på bedst mulig måde.

Der er, forekommer det mig, to hovedhensyn, der må tilgodeses. Det ene og vel nok det vigtigste er dette, at med nye områders frigørelse vokser mulighederne for afsætning af danske varer. Det andet er det mere politiske, nemlig at vi af hensyn til det fredeligt samvirkende verdenssamfund, vi gerne ser skabt, har en interesse i — ja, vel en pligt til — at medvirke til at føre disse nye stater ind i samarbejdet. Vi har vel lov til at sige, at de nordiske lande måske har en ganske særlig opgave her, fordi de ikke er belastet af en fortid som kolonimagter.

Lad mig i tilslutning til det, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft nævnte, anføre, at det sikkert er rigtigt, at uddannelsen af udenrigstjenestens personale til arbejde i disse områder er et problem, som må interessere. Det er et spørgsmål om sprogtilegnelse og om forståelse af den helt fremmedartede kultur, man skal arbejde under.

Må jeg i øvrigt også i tilslutning til det, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen nævnte om muligheden af oprettelse af en repræsentation i Nigeria med hovedsæde i